

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/63/2025
Identifikačné číslo spisu:	8619201357
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8619201357.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. U., narodenej X. Z. XXXX, bytom C. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Nám. SNP 7, Stropkov, proti žalovanej Orange Slovensko, a.s., Metodova 8, Bratislava, IČO: 35 697 270, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Vajnorská 21A, Bratislava, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, vedenom pôvodne na Okresnom súde Svidník, aktuálne na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-1C/32/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/17/2023 z 26. marca 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 1C/32/2019-156 z 30. mája 2022 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“ alebo „rozsudok okresného súdu“) prvým výrokom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 2 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, druhým výrokom zamietol v prevyšujúcej časti žalobu, tretím výrokom žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil právne § 13 ods. 1, 2, 3, § 52 ods. 1, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h), § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 24. mája 2018, § 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov účinného do 31. januára 2022, § 13, § 19 písm. d), § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 60, § 132 ods. 1, § 151 ods. 1, 2, § 187 ods. 1, 2, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len

„CSP“), čl. 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 16 ods. 1, 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čl. 8 ods. 1, 2 Charty základných práv Európskej únie, čl. 19 ods. 2, 3, čl. 22 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov.

3. Súd prvej inštancie v prvom rade ustálil, že spor medzi stranami je spotrebiteľským sporom, v ktorom sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 5 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vo forme finančného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do svojho súkromného života.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru o vzniku občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej pri nedbanlivostnom narábaní s osobnými údajmi žalobkyne, kedy dokumentácia s jej osobnými údajmi ako aj osobnými údajmi ďalších osôb bola uložená do neuzamknutého skladu na papierový odpad. Za hrubú nedbanlivosť žalovanej okresný súd považoval konanie žalovanej pri zmene obchodného zástupcu v značkovej predajni žalovanej v K. v roku 2014, kedy žalovaná nepreukázala odovzdanie týchto dokumentov novému obchodnému zástupcovi. Okresný súd mal preto za preukázaný zásah do súkromia žalobkyne pri protiprávnom spracovaní jej osobných údajov, pretože došlo k sprístupneniu osobných údajov žalobkyne v kombinácii: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, a to neobmedzenému počtu neoprávnených osôb.

5. K priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch okresný súd v rámci voľnej úvahy prihliadal na vzájomné vzťahy v konaní uvedených argumentov aj na význam chráneného záujmu, špecifiká zásahu do práv žalobkyne a veľkého množstva ďalších dotknutých osôb a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú aj preventívno-sankčnú funkciu relutárnej náhrady určil sumu 2 500 eur pre žalobkyňu ako sumu primeranú. Vo zvyšku návrh zamietol.

6. Náhradu trov konania okresný súd určil podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to napriek zamietnutiu žaloby vo zvyšku, pretože výška náhrady nemajetkovej ujmy záležala od úvahy súdu.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

7. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 22Co/17/2023 z 26. marca 2024 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“ alebo „rozsudok krajského súdu“), ktorým prvým výrokom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, druhým výrokom v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamietol a tretím výrokom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov celého konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

8. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, okrem otázky primeranosti priznanej nemajetkovej ujmy, preto odvolanie žalovanej považoval za čiastočne dôvodné.

9. Odvolací súd konštatoval, že konanie žalovanej zakladalo nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že udalosť úniku dokladov s osobnými údajmi, ktorá zakladala nárok, nastala v súvislosti s osobnými dátami, t. j. osobnými právami žalobkyne, čo ani sporné nebolo. V danom prípade existoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože došlo k vystaveniu osobných údajov žalobkyne nepovoleným osobám, išlo o neoprávnený zásah do jej práv na ochranu osobnosti. V tejto otázke považoval názor súdu prvej inštancie za správny.

10. V otázke výšky priznanej náhrady súdom prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že ju nemožno považovať za zodpovedajúcu okolnostiam a princípu proporcionality. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017, nebola

ustálená, a ani činnosť žalovanej nevykazovala znaky vysokej intenzity. Pri určení výšky bolo podľa odvolacieho súdu potrebné prihliadnuť na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu, a preto zasiahol do úvahy súdu prvej inštancie a výšku priznanej náhrady skorigoval na sumu 500 €, pričom prihliadal na princíp proporcionality a na strane druhej na princíp racionality v práve.

11. Odvolací súd sa stotožnil s priznanou náhradou trov konania pred súdom prvej inštancie, nezistil dôvody pre aplikáciu § 257 CSP.

12. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 CSP. S poukazom na judikatúru súdov Slovenskej republiky uviedol, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu a procesne neúspešnú žalobkyňu nemožno zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Preto bolo potrebné rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné považoval rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobkyňu považoval za plne procesne úspešnú, keďže mala úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu.

Dovolanie

13. Proti výroku I. a III. rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP navrhujúc, aby rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti ako aj rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. V dovolaní žalovaná uviedla, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, ale časť z nej odignoroval, a to v tak zásadnom rozsahu, že takýmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu jej práv na spravodlivý súdny proces.

15. Odvolací súd sa podľa dovolateľky žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovanej, podľa ktorej aj keď rozhodnutie o výške plnenia - peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy závisí finálne od úvahy súdu, musí aj žalobkyňa niesť nejakú zodpovednosť za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných a premršených nárokov.

16. Dovolateľka odvolaciemu súdu vytýkala, že z jeho rozhodnutia nie je zrejmá odpoveď na otázku, či žalobkyňi vôbec vznikol nárok na náhradu trov konania za situácie, kedy síce bola úspešná čo do právneho základu žalovanej nároku (súdmi bolo rozhodnuté, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté), ale bola jej priznaná v odvolacom konaní neporovnateľne nižšia suma, ako žiadala (žalobkyňa uplatnila žalobou sumu 5 000 eur, rozhodnutím jej bola priznaná suma 500 eur). V tejto otázke v dovolaní žalovaná poukázala na odbornú literatúru, ako aj súdne rozhodnutia, avšak odvolací súd ich nezohľadnil a k uvedenej otázke sa nevyjadril. Podľa dovolateľky mal odvolací súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zohľadniť nielen skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná čo do právneho nároku, ale pri úspešnosti strany mal zohľadniť a porovnať výšku náhrady, ktorá bola žalobou nárokováná a súdom určená.

17. Dovolateľka poukázala na časť odvolania, v ktorom požiadala odvolací súd, aby v prípade, ak dôjde k záveru, že žalobkyňi vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, uplatnil pri určovaní trov konania moderačné právo podľa § 257 CSP. Dôvody osobitného zreteľa vzhľadla v skutočnosti, že na súde sa vedie veľký počet skutkovo a právne identických sporov, v ktorých sa opakujú obsahové aj formálne úkony, ktoré vyžadujú len formálne zmeny (meno, priezvisko, dátum narodenia žalobcu, spisová značka a dátum podania). Ďalšou skutočnosťou osobitného zreteľa bolo to, že žalobkyňou požadovaná a uplatnená suma 5 000 eur bola neprimeraná a neadekvátne, v rozpore s dobrými mravmi a zásadou slušnosti. Odvolací súd sa touto argumentáciou žalovanej nezaoberal a v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje akékoľvek odôvodnenie, prečo na ňu neprihliadol a prečo ju odvolací súd považoval za nesprávnou.

18. Dovolateľka namietala, že vo veci rozhodli nepríslušné súdy, pretože v tomto prípade nejde o spotrebiteľský spor ani o spor o náhradu škody, ale o žalobu na ochranu osobnosti, a preto mal vec prejednať Okresný súd Bratislava II., po justičnej reforme Mestský súd Bratislava IV. Preto došlo k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny.

19. K dovolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla dovolanie zamietnuť a zaviazat' žalovanú k plnej náhrade trov dovolacieho konania. V konaní o ochrane osobnosti pre rozhodnutie súdu o náhrade trov, nie je rozhodujúca výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ale konštatovanie súdu o tom, že do osobnostných práv žalobcu bolo zasiahnuté. Podľa žalobkyne odvolací súd správne neaplikoval § 257 CSP, pretože žalovaná bola zo strany viacerých bezpečnostným incidentom dotknutých osôb vyzývaná na mimosúdne riešenie sporu, avšak ani v jednom prípade ho neakceptovala z dôvodu, že základ nároku dotknutých osôb od začiatku popierala.

20. K namietanej nepríslušnosti súdov žalobkyňa uviedla, že právnym základom nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do jej osobnosti je porušenie jej práva na informačné sebaurčenie podľa čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ku ktorému došlo pri bezpečnostnom incidente dňa 9. februára 2017. Tento bezpečnostný incident mal hromadný charakter, pretože sa týka bežne 500 dotknutých osôb, ktorých osobné údaje boli po určitú dobu sprístupnené neobmedzenému počtu nepovolaných osôb. Takmer 166 dotknutých osôb sa domáha svojich práv na súde, pretože žalovaná od začiatku odmieta svoju zodpovednosť za uvedené pochybenie, pričom súdy rozhodli už takmer v sporoch v počte 140 a stanovili právnú zodpovednosť žalovanej. Vo všetkých veciach konajúce súdy deklarovali, že rozhodoval ako miestne príslušný bývalý Okresný súd Svidník, aktuálne Okresný súd Bardejov. V tomto spore ako aj v iných, nebolo sporným, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená zmluva o pripojení, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou a základná úprava takejto zmluvy je obsiahnutá v zákone o elektronických komunikáciách, ktorý v § 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. umožňuje podniku poskytujúcemu verejné služby získavať a spracúvať údaje účastníkov. Poskytnutie osobných údajov žalobkyne sa dialo jednoznačne výlučne na účely uzavretia a plnenia spotrebiteľskej zmluvy, pričom žalobkyňa ako klientka zverila žalovanej svoje údaje a legitímne očakávala, že žalovaná pri ich ochrane dodrží svoje zákonné povinnosti a že bude konať s patričnou odbornou starostlivosťou, ktorú ustanovenie § 2 písm. o) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, definuje ako úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúcej pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi. Za tejto situácie by konštatovanie miestnej nepríslušnosti bývalého Okresného súdu Svidník znamenalo porušenie princípu právnej istoty v materiálnom právnom štáte a popretie zásady predvídateľnosti a jednotnosti súdneho rozhodovania (zásada, že v skutkovo podobných veciach, za rovnakých okolností sa má rozhodovať rovnako). Zároveň by išlo o prekvapivé rozhodnutie ako neželaný prvok aplikačnej rozhodovacej súdnej praxe, ktoré nezodpovedá doktríne legitímneho očakávania.

Posúdenie veci dovolacím súdom

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej nie je dôvodné.

22. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v

dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým.

23. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na oprávnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR.

24. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

25. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

26. V danom prípade z dovolania žalovanej vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu na základe § 420 písm. f) CSP.

27. V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Dovolací súd v prvom rade skúma, či rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti je rozhodnutím vo veci samej, prípadne konečným rozhodnutím, keďže iba takáto povaha rozhodnutia umožňuje dovolaciemu súdu preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

29. Ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zakotvuje prípustnosť dovolania alternatívne buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce

možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

30. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (8Cdo/266/2019, 8Cdo/111/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 4Cdo/69/2022, 2Cdo/89/2020 a iné).

31. Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je daná, a to aj s prihliadnutím na dovolacie dôvody o rozhodovaní nepríslušných súdov v spore.

32. Dovolateľka v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP odvolaciemu súdu vytýkala nedostatočné odôvodnenie priznaného nároku na náhradu trov konania, ako aj nevysporiadanie sa s odvolacou argumentáciou žalovanej v otázke nepríslušnosti okresného súdu na konanie.

33. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné pojednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

34. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia 5 000 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy, pričom rozsudkom súdu prvej inštancie jej bola priznaná náhrada vo výške 2 500 eur a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá a žalobkyni bola priznaná plná náhrada trov konania. Odvolací súd na základe odvolania žalovanej dospel k záveru, že výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná súdom prvej inštancie nebola primeraná, preto náhradu nemajetkovej ujmy priznal vo výške 500 eur, vo zvyšku žalobu zamietol. Vo vzťahu k trovám konania priznal žalobkyni nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

35. Výrok o náhrade trov konania odvolací súd zdôvodnil v bodoch 40. - 42. rozsudku odkazom na § 396 ods. 2 a § 255 CSP uvedúc, že žalobkyňa mala plný úspech v konaní, pretože bolo rozhodnuté, že do jej práva bolo zasiahnuté, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu.

36. Dovolací súd z obsahu spisu konštatuje, že odvolací súd k námietke odvolateľky k aplikácii § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania uviedol, že nebol zistený dôvod pre použitie uvedeného ustanovenia zákona. Odvolací súd uviedol v bode 42. odôvodnenia podrobné dôvody rozhodnutia k tejto otázke a zdôvodnil, prečo podľa § 257 CSP nepostupoval. V pojednávanej veci zaujal k relevantným odvolacím námietkam žalovanej ohľadom náhrady trov konania dostatočné dôvody. Poukázal aj na ustanovenie § 10 ods. 10 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., keď v prípade žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy výška úkonu právnej služby má výpočtový základ pre priznanie trov právneho zastúpenia v sume 2 000 eur a odmena právnej služby za tento úkon je vo výške 91,29 eur. Preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolanie žalovanej o použití § 257 CSP v tejto veci, a to práve vzhľadom na výšku trov právneho zastúpenia, pretože bol názoru že výška odmeny za jeden úkon právnej služby nemôže pre žalovanú predstavovať sumu, ktorá by objektívne bola spôsobilá ohroziť finančnú stabilitu, či jej podnikanie. V prípade meritorneho rozhodnutia sporu si musí byť vedomá každá sporová strana skutočnosti, že v prípade neúspechu v spore bude niest' ťarchu náhrady trov konania. Ani v pojednávanej veci nebolo dôvodné upustiť od tejto zásady a podľa odvolacieho súdu by bolo nerozumné

a v príkrom rozpore s princípmi spravodlivého usporiadania pomerov so zreteľom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, uprednostniť osobu zodpovednú za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov. Je totiž neakceptovateľné, aby strana sporu zodpovedná za rozsiahle porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. S týmto záverom sa stotožnil i súd dovolací.

37. Dovolací súd sa zaoberal aj argumentáciou dovolateľky, v ktorej poukázala na rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v obdobných veciach sp. zn. 8Cdo/36/2023, 1Cdo/119/2023, 4Cdo/158/2023 a 4Cdo/154/2023 a dospel k záveru, že v uvedených súdnych sporoch sa síce jedná o obdobné veci, avšak vo vzťahu k namietanému nedostatku odôvodnenia o náhrade trov konania sa v tejto veci nedostatok dôvodov nevyskytuje. Odvolací súd v tejto veci vysvetlil svoje východiská a logicky ich odôvodnil. Dovolací súd preto nemohol postupovať tak, ako vo vyššie citovaných rozhodnutiach, pretože podľa obsahu uvedených rozhodnutí dovolacích senátov, v rozhodnutiach odvolacích súdov sa súdy nezaoberali odvolacími námietkami žalovanej (napr. bod 20. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/158/2023, bod 19. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/119/2023, bod 23. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/36/2023, atď.).

38. Odvolací súd v bode 10. rozsudku uviedol k námietke žalovanej o miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie, že predmetom konania je nárok majúci základ v porušení práva na ochranu osobnosti v zmysle § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka s uplatnením požiadavky na náhradu nemajetkovej ujmy. Pre posúdenie výhrady žalovanej vyhodnotil charakter sporu a definovaného nároku v tom zmysle, že vo svojej podstate je nárokom korešpondujúcim s nárokom na náhradu škody, pre ktorý môže platiť miestna príslušnosť daná na výber (osobitná miestna príslušnosť), keďže podľa § 19 písm. b) CSP je popri všeobecnom súde žalovanej na konanie príslušný aj súd, v obvode, ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Podľa odvolacieho súdu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na osobnostných právach je možné subsumovať i pod pojem škoda, lebo z vykonaného dokazovania je nepochybné, že udalosť spojená s únikom dokladov s osobnými údajmi spotrebiteľky, zakladá nárok, ktorý bol predmetom súdneho sporu, a nastal v súvislosti s porušením povinností žalovanej pri nakladaní s osobnými údajmi t. j. osobnými právami žalobkyne, čo ani sporné nebolo, preto ide o udalosť zakladajúcu nárok na náhradu škody, čím bola daná podľa odvolacieho súdu i miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník [§ 19 písm. b) CSP], preto tvrdenie žalovanej o miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie konajúceho súdu vo veci, vyhodnotil ako nerelevantné. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd sa zaoberal námietkou miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie a dôvody v rámci rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom v odôvodnení rozsudku vysvetlil. Aj podľa dovolacieho súdu nie je sporné, že v tomto konaní bol uplatnený nárok spotrebiteľky, ktorého základ tvorilo porušenie povinností žalovanej (dodávateľky), na ktoré sa zaviazala v súvislosti s uzavretím zmluvy so žalobkyňou ako spotrebiteľkou, dokonca jej priamo vyplývajú i zo zákona č. 122/2013 Z. z., a preto možno prisvedčiť záveru odvolacieho súdu, že v obvode súdu prvej inštancie, ktorý vo veci konal, nastala rozhodujúca skutočnosť, ktorá založila i potencionálnu na výber danú príslušnosť súdu prvej inštancie, keďže sa tu vyskytlo viacero rozhodujúcich skutočností, ktoré síce CSP v otázke príslušnosti súdu prvej inštancie priamo neupravuje, ale pri použití Článku 4 Základných princípov CSP je možné teleologickým výkladom ustáliť, že závery odvolacieho súdu spĺňajú kritériá, zmysel a účel CSP a ochrany osobných dát spotrebiteľky. Preto dovolací súd námietku dovolateľky o tom, že konal nepríslušný súd prvej inštancie a následne aj nezákonný sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

39. Po preskúmaní dovolaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd dospel k záveru o náležitom odôvodnení rozsudku krajského súdu. Odvolací súd sa vysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami nastolenými v konaní. Účastníci konania dostali odpoveď na všetky podstatné argumenty predložené v konaní, odvolací súd odôvodnil svoje právne názory jasne a logicky. Jeho myšlienkové postupy sú v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlené nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP.

Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv.

40. Na základe uvedeného Najvyšší súd SR dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd SR neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

42. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.